

[Steen Folke.]

kende, at det som eksempel viser, at denne praksis altså kan være noget skiftende? Nu er det rent faktisk tilfældigvis sådan, at MPLA i hvert fald har herredømmet i hovedstaden og en del af territoriet. Det kan vel ikke være sådan nogle ting, der er afgørende for anerkendelsen? Det mener jeg eksemplet med Vietnam viste.

Udenrigsøkonomiministeren (*Ivar Nørgaard*):

Jeg ved ikke, hvor god den analogi er, som hr. Steen Folke fremdrog. Sagen er jo den, at man ofte vedbliver at anerkende en regering, så længe den endnu selv mener, at den har nogen magt. I dette tilfælde anerkender vi jo ikke Portugals magt i Angola, og det var den tidligere regering, men der er konkurrence mellem to grupper, som hver har udpeget sig selv som regering, og hver har udpeget en hovedstad for deres regering. Derfor synes jeg, det må være rimeligt, at vi i den situation må afvente begivenhederne, til vi med nogenlunde sikkerhed kan konstatere, hvem der i fremtiden vil være regeringen i det pågældende land.

Steen Folke (VS):

Jeg synes ikke, det er noget særlig godt forsvar for den noget varierende danske praksis. Nu mener jeg altså, at man i Vietnam anerkendte og fastholdt anerkendelse af en part i Vietnam, som i hvert fald ikke repræsenterede nogen autentiske vietnamsiske interesser, i hvert fald ikke ud over en lille overklassens interesser, og jeg mener, det er klart, at det, der må være tale om i enhver sådan situation — og det, som den danske regering også i virkeligheden praktiserer — det er en politisk stillingtagen til den pågældende myndighed, den pågældende bevægelse, det pågældende parti, og derfor mener jeg selvfølgelig, at det rigtige må være i denne her situation at tage stilling til fordel for MPLA som den eneste virkelig autentiske angolesiske befrielsesbevægelse.

Jeg har sagt noget om, at både UNITA og FNLA i virkeligheden repræsenterer nogle udenlandske interesser først og fremmest og ikke kan betragtes som virkelige befrielsesbevægelser og virkelig autentiske

udtryk for folkeviljen i Angola. Det samme gælder den regering, der er proklameret af dem.

Derudover kunne man tilføje, at MPLA er den eneste bevægelse, som har garanteret fortsat solidaritet med de frihedsbevægelser, som fortsætter kampen mod mindretalsstyrrerne i Namibia, Rhodesia og Sydafrika. Er udenrigsøkonomiministeren ikke bekymret over det racistiske Sydafrikas infiltration i UNITA og dets kontakter med FNLA også og for, hvad det kan betyde for det Angola, der måtte komme ud af det med UNITAs og FNLA's samtykke og fødselshjælp?

Udenrigsøkonomiministeren (*Ivar Nørgaard*):

Jeg er i høj grad bekymret over udviklingen i Angola og også over det, hr. Steen Folke her nævnte. Jeg er også bekymret over, at andre udenlandske magter nu i højere grad støtter alle parterne, således at der er fare for, at det, der kunne være en lokal stammekrig og startede som en sådan, udvikler sig til at blive en kamp mellem stormagter. Det er jeg meget bekymret for. Men det er stadig væk sådan, at vor holdning i denne sag, nemlig hvem man skal anerkende som faktisk regering, beror på, hvem der faktisk har magten i landet, og ikke, hvilke sympatier eller antipatier vi har over for sådanne regimer. Vi anerkender en række regimer, som vi har meget lidt sympati for.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Formanden:

Der er fra de pågældende ministre modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

Voigt	Spørgsmål nr. 127.
Wamberg	Spørgsmål nr. 142.
Wamberg	Spørgsmål nr. 143.

Spørgsmålene og besvarelserne vil blive optaget i Folketingstidende.

Et af medlem af folketinget Voigt til ministeren for offentlige arbejder stillet spørgsmål til skriftlig besvarelse er taget tilbage (spørgsmål nr. 159).